

То си е естествено. Къмъ това подбужда калугерътъ просто то чувство за самостъхраненіе: той ся бои за себѣ си и за зад'гробно то си счастіе, бои ся отъ онѣ-зы мжчителны искушенія, кои може да възбуди въ него едно само въспоминаніе за жейж тж, и отъ това той и мрази отъ сичкж тж си душж (?), и даже кога то му ся случи, готовъ е да и повреди. Кого да обвиняваме въ това? Природа та ли? Дяволска та ли сила, коя е враждебна на калугеры тѣ, или нѣщо друго? Не зная, читателю!...

V.

Келіоты Пустиници.

„Отреченіе то отъ воля тж—вѣренъ пжтъ къмъ небо то! Послушаніе паче поста и молитвы!“—Тжй казвжтъ старци тѣ на общежителны тѣ мѣнастыри въ назиданіе на онѣзы, кои ся постригвжтъ, за да ги накаржтъ да ся откажжтъ отъ свободж тж и да ся покоряжтъ въ сичко на производъ тж на игумены тѣ и духовници гѣ. По много то отъ Рускы тѣ пришълци спокойно (като волове) изслушвжтъ тѣзы думы и доста лесно ся навикнувжтъ съ безотговорность тж предъ чуждѣ тж власть. Нѣ за мѣстны тѣ жители, такова робство, въ име то на Христа, не е лесно и сѣкы неможе да го понесе. Някой постриженъ, кой то е навикнжлъ на пълна самостоятелность въ мѣръ, никжкъ неможе да навикне на строгый тж формализмъ на мѣнастырскый уставъ; то ѣдене то му не харесва, то духовникъ тж много строгъ, то келія та тясна, и иска му ся да ся спасава какъ то ся спасавжтъ и другы тѣ братія, нѣ послѣ остава общежитіе то и отива по Св. Горж да търси друго място дѣто е по лесно за спасаване.

Ако такъвъ калугеръ има пары, то като из'ходила гора и, като ся запознае съ уставы тѣ на различ-